Vragen en antwoorden

over een ervaring van overweldigende angst (1)
over meditatie en het inzetten van de vrijkomende energie (2)
over het doordringen in de lege ruimte van goddelijke substantie, het tijdelijk verloren gaan daarvan, afscheiding en het ontstaan van vervormd bewustzijn – kwaad. Nieuwsgierigheid in het evolutieproces (3)
over de (Amerikaanse) gemeenschap en een tijdsprobleem (4)
over moederschap en de invloed van je houding op je kind (5)
over de dynamiek van emoties bij plotselinge crises en het hanteren van zulke situaties (6)
over de drie fasen in de ontwikkeling: gevoed worden, jezelf voeden en anderen voeden (7)

5 april 1978
lezing 249A

"Zeer geliefde vrienden. Zegeningen voor ieder van jullie hier. Ik zal met vreugde de vragen beantwoorden die jullie voor me voorbereid hebben en ik zal daarbij jullie allemaal helpen met een volgende stap op je pad."

VRAAG: Onlangs had ik een ervaring, waarbij ik een overweldigende angst voelde. Ik dacht dat er fysiek iets met me aan de hand was en dat ik dood zou gaan. Het leek net alsof ik de mensen voor het laatst zag en ik voelde me ook heel bedroefd. Kunt u me enig inzicht in deze ervaring geven? (1)

"De angst die je beschrijft, komt vooral voort uit een diepgelegen innerlijke afhankelijkheid. De wortel van die afhankelijkheid ligt in een

enorme illusie jouwerzijds. En die illusie komt weer voort uit een weigering om het beste van jezelf, het allerbeste wat je in je hebt, aan de wereld, aan je omgeving, aan mensen en ten slotte ook aan jezelf te geven. Deze weigerachtigheid spruit voort uit een gevoel van ontoereikendheid - je gelooft niet dat je iets te bieden hebt. Tegelijkertijd is dat gevoel van ontoereikendheid ook het *gevolg* van de weigerachtigheid. Je wilt van anderen dat ze jou iets geven, dat ze van jou helemaal niets eisen, en dit maakt dat je niet meer kunt voelen hoeveel jij te bieden zou hebben als je dat maar echt wilde. De fundamentele weigerachtigheid maakt het je onmogelijk jezelf met je reeds bestaande kwaliteiten en je vermogens - die op ontplooiing liggen te wachten - echt te zien zoals je bent. Je zit dus in een vicieuze cirkel: hoe minder je te bieden denkt te hebben, hoe meer je van anderen afhankelijk bent die jou moeten geven waaraan van buitenaf niet kan worden voldaan; dit maakt je nog angstiger, wrokkiger en daardoor nog minder liefdevol en nog minder bereid tot geven. Dit creëert weer schuldgevoelens en een gevoel van niet de moeite waard zijn, zodat je niet in staat bent alle rijkdom die je om je heen hebt en die God je heeft toegedacht, te ontvangen. Je voelt je dus hoe langer hoe armer en afhankelijker en je weet tegelijkertijd dat datgene waarvan je afhankelijk denkt te zijn, je niet door anderen gegeven kan worden. Dit creëert duidelijk een heleboel angst. Hoe langer die vicieuze cirkel voortduurt, hoe meer energie erin gaat zitten en hoe donkerder je angst wordt.

Je ziel staat te popelen om daar verandering in te brengen. Daar hunkert ze naar. Ze kan niet langer op de oude manier leven die je als entiteit in zijn geheel ook ontgroeid bent. Je ervaring is een boodschap van je diepste zelf waarin je wordt verteld dat deze oude houding moet ‘sterven’, dat je hem vaarwel moet zeggen. Maar je wilt hem niet loslaten; je voelt het als iets tragisch, zodat het gevoel van doodgaan op twee niveaus aanwezig is. Het ene heb ik al uitgelegd, dat is de positieve boodschap zoals die aan je bewustzijn wordt overgebracht; het andere niveau is dat van je verwarring waarin je gelooft dat je, als je je oude weigerachtige houding opgeeft, dood zult gaan. Voor het vervormde deel van je lijkt het alsof geven zoveel wil zeggen als: alle hoop om bemind te worden opgeven. Voor jou betekent liefde en waardering ontvangen dat niemand van je verwacht dat je je ergens voor inspant, dat je je mogelijkheden, talenten, kundigheden en energie gebruikt; dat alles wat je maar op spiritueel, emotioneel en materieel gebied in het leven nodig hebt, je gegeven wordt zonder dat je er een

prijs voor hoeft te betalen. Deze misvatting slaat je lam, maakt je afhankelijk, angstig en uiteindelijk ook bang voor het leven en de dood. Het is van het grootste belang voor je pad dat je heel intensief met deze houding aan de gang gaat en dat je inziet hoe dwaas zo'n instelling is, hoe schadelijk en hopeloos. Je moet alles in het werk stellen om deze misvorming te transformeren, de waarheid ervoor in de plaats te stellen en dus bereid te zijn het beste van jezelf aan het leven, aan anderen en aan God te geven. Hierdoor zul je ook aan jezelf kunnen geven en geloven dat je de moeite waard bent. Dan zullen je angsten als sneeuw voor de zon verdwijnen."

VRAAG: Ik doe al een tijdje de door u voorgestelde meditatieoefening die het gedachteproces stopt. De laatste tijd heb ik door die meditatie veel meer energie gekregen. De energie die vrijkomt, kan heel krachtig zijn. Zou u enige aanwijzingen kunnen geven hoe ik die energie kan gebruiken en niet misbruiken? En bedoelt u dat we gewoon moeten proberen het denken tweemaal per dag vijf minuten stop te zetten of dat we eigenlijk vaker gedurende vijf minuten moeten proberen om tot stoppen van onze gedachten te komen? (2)

"Je hoeft deze oefening niet langer dan ongeveer vijf minuten per dag te doen. Zie dit louter als een oefening die tot doel heeft je kanaal te openen. De hierbij vrijkomende energie moet voor dienstbaarheid aan Gods plan, aan Gods wil, aan zuivering en transformatie van het zelf worden gebruikt. Het is aan te raden om iedere keer dat je deze oefening gaat doen in dit opzicht een afspraak met jezelf te maken. Geef aan dat je volledig oprecht tegenover jezelf wilt zijn, alle obstakels daarbij wilt opruimen en alle verkeerde opvattingen en fixaties wilt opgeven. Je hebt er enkele, nog steeds. Ze zijn zo stevig in je verankerd dat je er zelfs geen rekening mee houdt en je vooruitgang eromheen gaat zoals het water om de rotsen in de rivier heen gaat. Maar er komt een tijd dat deze blokkade je 'inhaalt', tenzij je de vrije keus maakt om je blik bewust op alle terreinen van je leven te richten, zelfs die welke je tot nu toe onberoerd hebt gelaten. Hoe meer je zo je ziel van allerlei belemmeringen, verkeerde ideeën, vooroordelen, fixaties bevrijdt, hoe meer die energie ieder deeltje van je ziel en van je hele wezen voedt, en je in staat stelt heel te worden en je mogelijkheden in dit leven volledig te realiseren. De vrijkomende energie moet doelgericht en verstandig worden gebruikt, d.w.z. daar waar die het meest nodig is, waar je die noodzaak misschien nog niet ziet. Maar God

weet het en zal, als je eenmaal je geest voor deze mogelijkheid openstelt, je leiden."

VRAAG: Ik heb een paar vragen welke betrekking hebben op het gebied van de geestelijke realiteit; die zou ik u willen voorleggen. De eerste vraag die me al een hele tijd bezighoudt, betreft de zondeval. Ik begrijp dat gedurende een bepaalde periode entiteiten er voor kozen om niet in waarheid te zijn. Wat ik niet helemaal begrijp is: wat gebeurt er in de geestelijke wereld? Wat ik wil zeggen, is: waarover kun je daar niet in waarheid zijn? Zoals ik het begrijp, is een gedachte daar werkelijkheid. Als je kunt scheppen wat je gelooft, waarom zou je dan boos, jaloers, wrokkig enzovoort zijn? Waarom zou je ervoor kiezen om weg van de waarheid te gaan? Ik realiseer me dat je dezelfde vraag zou kunnen stellen over de tastbare werkelijkheid. Hier zie ik tenminste waar je jaloers of wrokkig over kunt zijn, op het materiële vlak. Sommige mensen, bijvoorbeeld, bezitten meer dan ik, zeg in financieel opzicht, en ik ben daar boos over. Is dat hetzelfde op het geestelijke vlak, of is het daar anders?

De volgende vraag heeft te maken met de Verlossing. In het begin toen ik begreep dat verlossing niet mogelijk was vóór de komst van Jezus Christus, voelde ik me daar erg opstandig over. Voor mijn gevoel was het 'oneerlijk' dat niemand de verlossing kon bereiken voordat Hij kwam. Nu voel ik dat ik dit kan accepteren. Wat ik zou willen weten, is het volgende: zijn in de 2000 jaar die verstreken zijn sinds Zijn verblijf op aarde andere gevallen wezens helemaal naar God en het licht van de waarheid teruggekeerd?

Ten slotte wil ik dit graag weten: kun je de kanten van je afgescheiden lagere zelf in dit leven helemaal zuiveren, terwijl je toch nog kanten hebt die je niet in dit leven met je 'meebracht', die je zult moeten zuiveren in toekomstige levens?

Ik dank u heel erg voor al het licht dat u op deze gebieden kunt laten schijnen. (3)

"Het is altijd buitengewoon moeilijk om dit soort vragen te

beantwoorden, in de zin dat de dynamiek van jullie wereld en die van het hogere gebied van de geestelijke werkelijkheid zó verschillend zijn dat woorden haast misleidend gaan werken. Verklaringen worden óf in een driedimensionale vorm gegoten die de werkelijkheid enigermate geweld aandoet - deze wordt dan mensachtig wat maakt dat geestelijke entiteiten als aardse wezens overkomen, alsof ze in dezelfde ban of illusie van niet-verbonden-zijn zouden verkeren - óf de verklaringen worden zo abstract dat ze geen antwoord op de vraag lijken te zijn. Dus je moet geduld met me hebben als ik probeer om het antwoord vanuit een gezichtspunt te formuleren dat momenteel het beste bij jouw behoefte aansluit. Je kunt vanuit veel gezichtspunten en invalshoeken, en op veel niveaus antwoorden geven, en voor zover je hun werkelijkheid duidelijk over kunt brengen, zouden ze allemaal juist kunnen zijn.

In de loop van deze jaren, sinds ik de lezingen begon te geven waarmee ik het grote voorrecht heb jullie te mogen helpen, heb ik dit onderwerp vanuit verschillende gezichtspunten benaderd. Ik heb bijvoorbeeld de zondeval in bijna menselijke termen besproken, waarbij ik jullie wel gewaarschuwd heb om het misleidende aspect hiervan in aanmerking te nemen. Ik heb ook de evolutie besproken in termen van het verspreiden van Leven – Bewustzijn – in de Lege Ruimte, en ik heb het proces van deze onderneming beschreven. Het *lijkt* alsof deze twee benaderingen, zo ze elkaar al niet tegenspreken, op zijn minst op een heel belangrijke manier niet met elkaar overeenstemmen. De manier waarop de zondeval werd beschreven, schildert de persoonlijke keuze en verantwoordelijkheid van iedere entiteit bij het scheppen van kwaad en lijden. Dit is het punt waarop jouw vraag aan de orde komt. Maar in de lezingen[1] over de Goddelijke Substantie (waarvan jullie natuurlijk een integraal deel uitmaken) die de Lege Ruimte doordríngt en daarin tijdelijk verloren gaat, is de schepping van het kwaad een onvermijdelijk nevenproduct. De entiteiten die deel uitmaken van de steeds voorwaarts bewegende stroom van Goddelijke Leven vervullen op die manier een taak. Hoe kun je deze twee benaderingen nu met elkaar in overeenstemming brengen? Vanuit menselijk gezichtspunt lijkt dat inderdaad moeilijk maar het kan niettemin echt. De persoonlijke keuze speelt een rol op het ogenblik dat het bewustzijn zich van het geheel afscheidt en dan nog steeds in bezit van goddelijke eigenschappen is, hoewel de kracht en het bereik ervan minder zijn.

1 Zie lezing 203 ‘Het doordringen van de goddelijke vonk in de buitengebieden’ (Noot vertaler)

Met deze vermogens heeft de zich afscheidende Bewustzijnsmassa nog steeds keuzemogelijkheden en zeker nog een vrije wil.

Zoals ik jullie in de lezing over dit onderwerp vertelde, wanneer het Goddelijk Bewustzijn met de Lege ruimte in contact komt, ontstaat vervormd bewustzijn – kwaad. Het hoeft niet altijd zo te gaan maar het gebeurt heel vaak dat de geïndividualiseerde entiteit, het afgescheiden, verminderde bewustzijn op dat ogenblik kiest wat het meest verleidelijke *lijkt*. Afscheiding schept altijd illusie en een beperktere blik. In die toestand is veel zelfdiscipline vereist; het wordt noodzakelijk om de innerlijke kennis op te roepen die misschien tijdelijk overschaduwd wordt door een verkeerde of beperkte visie.

In een vorige lezing vermeldde ik ook dat het goddelijke aspect van nieuwsgierigheid een wezenlijke rol in de evolutie speelt. Het is de motorische kracht die entiteiten ertoe aanzet om verder te stromen, nieuwe dingen te ondernemen en avonturen aan te gaan. Zonder dit aspect zou stagnatie haast onvermijdelijk zijn. Net zoals alle goddelijke aspecten vervormd en misbruikt kunnen worden, kan dat hierbij ook gebeuren. De gezonde nieuwsgierigheid die maakt dat een afgescheiden entiteit zich in nog niet verkende substantie - of liever niet-substantie – begeeft en die vult met leven, scheppingskracht, Goddelijke substantie, Goddelijk zijn, deze zelfde nieuwsgierigheid kán veranderen en haar scheppende krachten op destructieve manieren aanwenden. Je kunt het misschien het beste beschrijven door te zeggen dat de bewustzijnseenheid elk mogelijk alternatief dat tot haar beschikking staat, wil onderzoeken. Dit is de manier waarop in het proces van het vullen van de Lege Ruimte, in het scheppende evolutieproces de zondeval plaatsvindt, totdat er geen Lege Ruimte meer bestaat. Dit zal in de komende aeonen gebeuren, voor jullie te onmetelijk om met menselijke getallen te kunnen begrijpen, maar met kosmische maatstaven is het anders.

Aangezien schepping en evolutie een doorgaand proces is, buiten de tijdrekening om, is het volkomen waar dat naar buiten stromend Goddelijk Bewustzijn doorgaat met zich tijdelijk van het geheel af te scheiden en destructieve manieren kiest, ze uitprobeert, totdat de waarheid deze entiteit aanzet om zich weer met de Goddelijke Werkelijkheid te verenigen. In die zin blijven entiteiten de hele tijd ‘vallen’ en ‘gered’ worden. Tijd is natuurlijk een verkeerde omschrijving en misleidend voor jullie maar er is geen andere manier om dit in jullie taal te verwoorden.

Boosheid, jaloezie en haat zijn een gevolg van het ‘uitproberen’ van verschillende wetten, verschillende gesteldheden die misschien tegen Gods wil ingaan. Ze zijn niet de oorzaak. Ze bestaan niet vóór de afscheiding en dus is er voor het kwaad gekózen.

Zie je, mijn kind, je zegt dat je boos bent omdat anderen meer geld hebben dan jij. Dit is een goed voorbeeld om te laten zien wat ik probeer duidelijk te maken. In deze boosheid leef je in een illusie, een illusie die tot stand kwam als gevolg van een verminderd inzicht, van afscheiding van je algehele bewustzijn. De illusie is dat je in een oneerlijke wereld leeft waarin rijkdom willekeurig wordt toebedeeld en waarin sommigen zonder enige reden over het hoofd worden gezien. Deze illusie zelf kan echter op de proef worden gesteld en daarom worden opgelost. Het vasthouden aan deze illusie houdt een keuze in die in het vervormde deel van je bewustzijn een bepaald doel dient. Door het verruimen van je bewustzijn, door vraagtekens bij deze veronderstelling te zetten, zul je ten slotte zien dat ieder wezensdeel precies heeft wat het heeft verdiend, waar het ruimte voor maakt.

Je zegt dat je nu hebt aanvaard dat de Verlossing vóór de komst van Christus niet mogelijk was. Ik zou je er echter op willen wijzen, om er zeker van te zijn dat je niet langer illusies koestert, dat er, nogmaals, een onverbiddelijke gerechtigheid, waarheid en schoonheid in de rechtmatigheid van de Goddelijke Processen schuilt. In het geval van een persoonlijke ontwikkeling kan het licht alleen verdiend worden naargelang de inspanning, groeiprocessen en daarmee het vermogen van de entiteit om het licht van waarheid en liefde te zien. Als waarheid en liefde zonder deze bereidheid zouden worden gegeven, zou het helemaal onmogelijk zijn om ze in je op te nemen. In feite schept het Licht van Christus - dat het Licht van Waarheid en Liefde is -verschrikking en in diegenen die onwillig blijven om zich in een nieuwe bewustzijnstoestand te wagen een sterke samentrekking. Je kunt alleen al door je aandacht op dit onweerlegbare feit te richten, dit proces gemakkelijk bij iemand in je omgeving waarnemen. Het is hetzelfde met een collectieve entiteit – neem bijvoorbeeld de entiteit van een volk, van een groep mensen, of van de mensheid als geheel.

Zolang je in termen van een autoriteit die jou iets geeft of van je afpakt aan een bewustzijnstoestand denkt, zul je altijd in een illusie leven en daarom pijn hebben. *Bewustzijn moet met de middelen die al ter*

beschikking van ieder bestaand schepsel staan verruimd, verdiept en verhoogd worden. Hier is het maken van een keuze aan de orde.

Je vraag of sinds Jezus Christus op aarde was wezens zich weer helemaal met het Licht van Waarheid, met God hebben verenigd, kan ik bevestigend beantwoorden. Natuurlijk. Het is een voortdurend proces van zich weer verenigen en een hernieuwd voortgolven van de Grote Stroom, van opnieuw afscheiden en herenigen, steeds weer, totdat er geen Lege Ruimte meer over is.

Het antwoord op je laatste vraag is ook bevestigend. Het is vaak waar dat een entiteit zich in overeenstemming met het huidige plan volledig zuivert en zo op de best mogelijke manier aan zijn of haar bestemming beantwoordt. Maar het kan zijn dat voordat een bepaald ontwikkelingsstadium is bereikt andere aspecten niet in de zielssubstantie zijn opgenomen. Het is een kwestie van de keuze van het juiste tijdstip en van ritme.

Ik hoop dat deze antwoorden je eigen innerlijke denk- en voelproces op een of andere manier zullen stimuleren zodat je de waarheid op een innerlijk niveau kunt ervaren. Deze antwoorden zijn het voedsel dat dit op den duur voor jou mogelijk maakt."

VRAAG: De gemeenschap is op het moment vooral bezig met het tijdprobleem. Met zijn allen proberen we oplossingen en alternatieven te vinden. Weet u misschien iets dat ons kan helpen? (4)

"Het is goed dat jullie je steeds bewuster van dit probleem worden want zonder bewustzijn zijn er geen oplossingen mogelijk. Jullie - en dan bedoel ik de gemeenschap als geheel - hebben het probleem op verschillende manieren benoemd en velen vaak heel nauwkeurig. Jullie hebben ook via enkele kanalen prachtige en waarheidsgetrouwe antwoorden gekregen die je in je op moet nemen en waarmee je in jezelf aan de slag moet. Verschillende kanalen benaderen deze problemen weer vanuit andere invalshoeken. Ze zijn allemaal belangrijk maar misschien moet bij verschillende individuen de nadruk anders worden gelegd. Je zult moeten kiezen, moeten bepalen wat op wie het meest van toepassing is. Voor sommigen zullen álle antwoorden, verklaringen en aanwijzingen een hulp zijn.

Ik wil vanuit nóg een ander gezichtspunt laten zien waar jullie allemaal rekening mee moeten houden: *als meer individuen op dit pad naar voren komen en de verbintenis aangaan waar zij innerlijk klaar voor zijn, zal het evenwicht in zijn totaliteit verschuiven.* Let wel, ik zeg: degenen die er klaar voor zijn! Als een entiteit voor méér klaar is dan hij of zij zichzelf toedicht, groeit er onevenwichtigheid. Onder jullie zijn er velen die werkelijk klaar zijn om met een overvloeiend, liefhebbend hart en met vertrouwen in de Schepper meer te geven, om aan een grotere zaak dienstbaar te zijn. De onevenwichtigheid is in zekere zin veel meer te wijten aan degenen die er klaar voor zijn maar zich inhouden, dan aan anderen die meer verantwoordelijkheid op zich nemen dan ze op een ontspannen manier aankunnen. Degenen die te veel op hun schouders hebben, kunnen inderdaad met een probleem zitten dat doorzien en opgelost moet worden. Beweegredenen vanuit hun lagere zelf kunnen bij dit gebrek aan evenwicht een rol spelen; maar ook kan een innerlijke stem vanuit het hogere zelf druk op hen uitoefenen; en ongeacht negatieve innerlijke gesteldheden die evenzeer in hun ziel heersen, is het noodzakelijk dat zij zowel voor het grotere goed van de gemeenschap als voor hun eigen taak, al deze energie in activiteiten steken die met het pad te maken hebben. Het is belangrijk dat alle betrokkenen dit begrijpen.

Ieder individu dient zich af te vragen of hij of zij werkelijk alles waartoe hij of zij in staat is, aan deze zaak geeft die het belang van het persoonlijke ego overstijgt. Juist vanwege de beperkende zelfzucht en het niet willen geven, blijft het egocentrisch verlangen heel vaak onvervuld. Maar dat hoeft niet; als je meer wilt geven, neem je een grotere verantwoordelijkheid op je en dit maakt je dan automatisch weer vrijer tegenover de gezagsdragers die je nu afwijst, bekritiseert en tegen wie je in opstand komt. Kijk maar eens in hoeverre je dit aan het doen bent. Je neemt het hun kwalijk dat ze tijd en inspanning aan zaken besteden die dringend aandacht vragen en niet aan het uitwisselen met jou. Je neemt het hun kwalijk dat ze geld verdienen omdat een kinderlijk, eisend stuk in jou nog altijd niets wil geven en alles wil krijgen. Het is belangrijk dat je je van deze houding bewust wordt. Jouw begrip zal blokkades die een beter evenwicht, een betere instelling in de weg staan, opruimen.

Ga niet door met alle verantwoordelijkheid voor deze onevenwichtigheid op de schouders van degenen te schuiven die - naar jouw idee - te veel verantwoordelijkheid op zich hebben genomen. Jullie gemeen-

schap is een eenheid op zich en jullie hebben allemaal het evenwicht verstoord. Tot degenen van jullie die aarzelen om hun hart te openen, om liefdevol te geven en te beseffen dat ze een grotere zaak dienen, zeg ik: een van de belangrijkste redenen voor deze verstoring is dat jullie - als verdediging tegen de pijn van deze schuld - steeds meer tegenstrijdige eisen aan de leiders stellen. Jullie leiders moeten haast een soort tovenaars zijn die moeten doen wat niet langer zonder de hulp van hen die klaar zijn om te helpen, kan worden gedaan. Tegelijkertijd moeten zij vrij zijn om met jullie op een menselijke voet om te gaan en moeten zij een honorarium vragen dat tegemoet komt aan het eisende kind in je, wat nog je grootste probleem is. Als je naar de irrationele eisen die achter je kritiek zitten verscholen, kijkt, zullen jullie een hefboom loslaten die de stroom van de hele eenheid, de gehele gemeenschap blokkeert. Dan zal het gemakkelijker voor jullie worden om een stap vooruit te doen en te zijn wie je op de nog verborgen niveaus van de werkelijkheid al bent. Breng die niveaus op het materiële vlak naar buiten, dan dragen jullie in hoge mate bij aan een nieuw, gezond, prachtig evenwicht waarin tijd, geld, energie, werk en ontspanning schitterend met elkaar in evenwicht zijn. Ieder van jullie zou zich moeten afvragen wat zijn bijdrage aan de huidige verstoring van het evenwicht is en wat hij aan het herstel kan bijdragen."

VRAAG: Ik merk dat er, sinds de geboorte van mijn zoontje, veel in me is veranderd. Het is alsof ik nu een duidelijker zicht heb op bepaalde stukken in mezelf, die ik eerst niet wilde zien. Mijn energie lijkt naar alle kanten weg te vloeien, stroomt niet goed door mijn lichaam en vaak ben ik ongeconcentreerd en verstrooid. Ik zie mezelf de laatste tijd als iemand die vaak kwaad, verbitterd en opstandig is jegens God en het leven; egocentrisch, eenzelvig, en tegelijkertijd met een groeiend verlangen naar overgave; een verlangen naar contact met God en Jezus. Ik wil zo graag contact krijgen met mijn diepste kern, in mezelf ruimte scheppen voor een bepaalde zijnsstaat, met een sterk en liefdevol innerlijk gezag.

1. Wilt u me alstublieft raad geven bij wat er nu met mij op dit pad met betrekking tot die energieversnippering, die mentale mistigheid en mijn algehele negatieve toestand aan het gebeuren is?

2. Wat betekent het feit dat mijn zoontje met de keizersnede ter wereld kwam, zowel voor mij als voor hem?

3. Ik zou graag willen dat u me hielp begrijpen wat het voor

ons beiden betekent dat Daniël bijna voortdurend fysieke pijnen heeft moeten lijden (b.v. twee maanden lang darmkrampjes, kou gevat, oorinfecties etc.)
Ik voel me heel dankbaar dat Daniël in mijn leven is gekomen. Ik wil me overgeven aan Gods wil en ik bid dat ik een instrument van die wil mag zijn, als vrouw, als echtgenote en als moeder. (5)

"Het probleem ligt *niet* zozeer bij de keizersnede op zich, als wel bij je houding ertegenover. In feite was het in de eerste plaats die houding, die maakte dat de keizersnede noodzakelijk werd en ook dat je er nu zo mee bezig bent. Laten we eens heel nauwkeurig naar die houding kijken. Er zit een heleboel trots in je ideaal van moederschap en geboorte, van zorg voor een kind. Deze trots bevat een element van show, van schijnwaarde meer dan van wezenlijke waarde. Die schijnwaarde is een op de buitenkant gerichte waarde, in de zin van: 'ik ben de *allerbeste* moeder. Iedereen moet het net zo doen als ik. Ik zal eens even het goede voorbeeld geven. Niemand kan aan mij tippen'.

De wezenlijke waarde zou in dit geval inhouden dat geen enkele van de hiervoor genoemde zaken je iets kan schelen. Het zou betekenen dat je gewoon het beste geeft van wat je hebt, alleen ter wille van het kind, ook al is dat niet allemaal volmaakt; dus het beste maken van de situatie zoals ze nu is, inclusief jouw onvolmaakte, onvolkomen staat.

Spirituele wetten werken onverbiddelijk. Die houding van je creëert een innerlijke spanning en een verstarring. De energie kan dan niet meer vrij stromen. Innerlijke en uiterlijke ontspanning worden onmogelijk. Dus die spanning zelf wordt dan het obstakel dat zich hier op fysiek niveau als noodzaak van een keizersnede manifesteerde. Na die keizersnede bleef je - zonder het te beseffen - in dezelfde houding volharden die er aanvankelijk de oorzaak van was. De ervaring had je ook wat losser kunnen maken. Het was denkbaar geweest dat de komst van dit nieuwe wezen aan wie je het leven gaf, de voorrang in je bewustzijn had gekregen. Het hele zelfbeeld waarin dit probleem zit verankerd, had ook kunnen verdwijnen. Er had een eind aan je gepieker over het waarom en hoe kunnen komen. Je had je dan vol vreugde op je leven kunnen richten, met alles waarvan je kunt genieten, waaraan je je liefde kunt geven en waaruit je liefde kunt putten, ook al is niet alles in jezelf en je omgeving volmaakt.

Maar in plaats daarvan kies je ervoor om deze houding te laten voortduren. Daardoor ben je ook het besef kwijtgeraakt dat je die houding hebt. Je hebt er geen contact mee. Je kunt het niet meer onder woorden brengen of definiëren. Daardoor raak je in de war; je houvast is verdwenen, je bent vervreemd van je diepste wezen. Alle symptomen die je noemt - gevoelens van wrok, geen duidelijke richting, onvermogen je te concentreren en van je leven te genieten, een algeheel gevoel van negativiteit - zijn verdere schakels in deze kettingreactie. Deze gevoelens tasten de energie aan en werken direct in op de aura van je kind. Deze aantasting van de energie wordt dan door de kleine al snel op het lichamelijk vlak tot uitdrukking gebracht.

Nu wil ik nogmaals nadrukkelijk stellen dat niemand slachtoffer is, zelfs een baby niet. Je kindje is juist bij je gekomen, omdat hij precies op de bestaande situatie was afgestemd, op de geestelijke staat van jou en je partner, zowel op de negatieve als op de positieve aspecten daarvan, op de problemen die jullie hebben maar ook op dat stuk van de psyche dat al bevrijd is. Als je zoontje nu wat pijn en ongemak heeft te lijden, dan heeft hij dat nodig voor de ontwikkeling van zijn ziel. Je moet je niet wegzinken in een krachteloos makend gevoel van schuld en zelfverwerping in de veronderstelling dat jij voor zijn pijn verantwoordelijk zou zijn. Maar je moet je ook niet door een halve waarheid verharden en zeggen dat ‘het niet uitmaakt wat je doet, omdat hij toch zijn eigen karma heeft’

Ik stel je voor om op de manier die ik hier aangeef aan dit punt te werken, er gerichter en met meer bewustzijn naar te kijken, zodat je je er meer bewust van wordt en voor jezelf alles duidelijk onder woorden kunt brengen. Probeer jezelf te visualiseren als iemand die in dit opzicht wezenlijke waarden naleeft. En laat het trotse perfectionisme varen dat alles wat je nu zou kunnen ervaren vergalt. God schenkt je hierbij zijn zegen en hulp. Christus zal je in je streven bijstaan.”

VRAAG: Onlangs hebben leden van het Institute of the New Age geprobeerd een analyse te maken van en inzicht te krijgen in de gemeenschappelijke factoren in gevallen waarbij mensen hun gevoelens naar buiten brengen en crises veroorzaken die heel plotseling lijken op te komen. Deze gevallen worden in de therapeutische wereld meestal als ‘psychopathisch’ bestempeld. Kunt u ons helpen dit soort crisis beter te begrijpen? Wat is de dynamiek van de emoties in dergelijke

gevallen? Waarom is de crisis zo hevig en zo moeilijk te hanteren? Hoe kunnen helpers deze mensen bereiken en welke dingen staan de helper in de weg die hem dat beletten? (6)

“Om al deze vragen op een bondige manier te beantwoorden, moet ik enkele punten herhalen die jullie al weten. Maar als ik het geheel nog eens duidelijk schets, zal dat jullie meer duidelijkheid geven, zodat jullie hen die qua persoonlijkheidstype min of meer in deze categorie vallen, beter kunnen helpen.

Om te beginnen is het belangrijk om in te zien dat dit probleem een bepaalde illusie en een vervorming van de werkelijkheid met een buitengewone intensiteit tot uitdrukking brengt. Veel mensen lijden in een wat mindere mate door een soortgelijke illusie; dus met wat ik hier uitleg en over de aanpak van dit probleem adviseer, zal ik vele werkers of patiënten kunnen helpen. Maar speciaal de persoonlijkheid die wij aanduiden als ‘psychopathisch’, is ervan overtuigd dat hij alleen veilig is als hij een situatie geheel in de hand heeft. Zo iemand moet altijd ‘winnen’; het moet altijd op zijn manier gebeuren en zoals hij het wil. Altijd wanneer dat niet gebeurt, ontstaat er een gevoel van paniek, niet alleen vanuit de overtuiging dat hij eraan zal gaan als er niet gebeurt wat hij wil, maar ook omdat hij denkt dat hij wordt vernederd en zijn waarde verliest. Voor zijn gevoel is hij alleen maar iets waard als hij altijd de beste is, altijd gelijk heeft en als de dingen altijd gaan zoals hij wil.

Er is hier sprake van een dubbele illusie: ten eerste is het onmogelijk dat je altijd alleen maar zou kunnen winnen. Zo zit het leven niet in elkaar. Ten tweede is het een illusie dat deze mens beschadigd, vernederd en waardeloos wordt, eronder doorgaat, als hij niet wint. Zo iemand kun je het beste helpen door hem in de eerste plaats bewust te maken van het feit dat hij zo denkt of voelt. In dit opzicht vaag ervaren gevoelsmatige reacties moeten duidelijk onder woorden worden gebracht en worden opgehelderd, zodat deze opstelling en opvatting goed kunnen worden bekeken en vervolgens met een meer realistische levensopvatting vergeleken die de helper onder de aandacht moet brengen. Als de cliënt of patiënt eenmaal gaat beseffen dat hij dergelijke ideeën over het leven en zijn eigen rol daarin koestert, kan hij beginnen daar onder leiding en met hulp van de helper opnieuw naar te kijken. Waarachtige opvoeding en onderwijs moeten op deze diepere lagen worden gericht. De persoon moet een totaal andere

manier van reageren in overweging nemen. Hij moet daar als het ware mee experimenteren. Hij moet bij wijze van proef ervan uitgaan dat als hij de werkelijkheid - waarin hij niet altijd zijn zin kan krijgen - aanvaardt, dit hem in geen enkel opzicht hoeft aan te tasten of zelfs te vernietigen, maar hem juist sterker, bekwamer en wijzer zal maken.

Hij kan leren dit soort experimenten aan te gaan, als een test voor zijn nog sluimerend potentieel aan nieuwe kracht, nieuwe veerkracht en nieuwe capaciteiten bij het vinden van oplossingen en manieren om zich in het leven te redden. Hij moet leren dat de oude manier niet alleen niet haalbaar is en dat hij daarmee zijn kostbare energie verspilt, maar ook dat het hem emotioneel gezien tot een kind maakt. Hij moet zijn reeds gerijpte vermogens stimuleren door middel van zijn innerlijke wil, om zo zijn infantiele aspecten te helpen volwassen te worden.

Zowel de helper als de cliënt dienen te begrijpen dat je jezelf met zo'n denkbeeld volkomen om de tuin leidt. Als iemand zich door het leven of zijn medemensen bedrogen voelt wanneer hij niet voortdurend zijn zin krijgt - namelijk winnen - dan bedriegt hij zichzelf op een heel verraderlijke manier. Om de werkelijkheid in het keurslijf van zijn illusies te dwingen, moet hij middelen gebruiken die zijn integriteit ernstig aantasten. Hij gebruikt trucjes van zijn lagere zelf om steeds zijn zin te krijgen. In zijn onvermogen om verlies - van welke soort dan ook - te accepteren, creëert hij reële en terechte schuld. Als je hieraan werkt, moet duidelijk worden vastgesteld op welke manier de cliënt reële schuld creëert door alles op zijn manier te willen. Met het duidelijk besef van dit soort schuld, zal hij ongetwijfeld gaan zien hoe paniek, angst, een gevoel van bedreigd zijn, van waardeloos zijn (op dit punt tijdelijk terecht) uitgroeien tot een monsterlijk spookbeeld dat alleen in bedwang gehouden kan worden - althans zo lijkt het - met extra destructieve middelen. Het spookbeeld versterkt de illusie; de illusie versterkt de destructieve houding waarmee de illusie in stand gehouden moet worden. En de paniek, de angst voor het eigen zelf en de schuldgevoelens nemen alleen maar toe. Het is een continu voortschrijdend proces dat in toenemende mate (soms in de loop van meerdere incarnaties) tot krankzinnigheid leidt. Zo iemand kan alleen weer gezond worden door de realiteit onder ogen te zien, door volwassen te worden, door heropvoeding van zichzelf, door een andere manier van reageren als gevolg van een realistischer levensvisie, door de met schuld beladen gedragspatronen op te geven en reeds bestaande schuld goed te maken, om op die manier een oprecht en welverdiend

gevoel van zelfrespect te ontwikkelen.

Wat zijn de blokkades van de helpers in dit geval? Hoofdzakelijk dat ze dit proces zelf niet begrijpen en daarom ook niet weten hoe ze het moeten aanpakken”

VRAAG: De wet is altijd onze vriend geweest. Gewoontegetrouw heeft het ons geholpen om op veel vlakken de waarheid onder ogen te zien. Bijvoorbeeld, jaren geleden moedigde de wet bijdragen van ieder van ons aan en ontmoedigde het vertrouwen op gulle donoren binnen of buiten het Pad. Gaandeweg ontdekten velen van ons een nieuw gevoel van verantwoordelijkheid en tegelijkertijd een dieper verband met ons groeiende groepsbewustzijn.

Tegenwoordig moedigt de wet het Centrum aan om een actievere rol te spelen bij het bepalen van welke diensten, welk soort geven van de kant van onze groeiende groep stafleden nu het hardste nodig is. En welke prijs of salaris voor dat werk betaald zou moeten worden.

Velen van ons verwelkomen deze confrontatie als een volgende stap naar een verdergaande overgave en dienstverlening en misschien ook naar een meer specifieke gerichtheid op onze individuele en gezamenlijke taken.

Anderen van ons maken zich zorgen over mogelijk misbruik en zijn bang voor een zogenaamde centralisatie die een verlies aan individualiteit en individuele gemotiveerdheid betekent welke zo’n grote rol in onze bouwwerkzaamheden en onze uitbreiding hebben gespeeld.

Zou u alstublieft uw mening willen geven over deze veranderingen die we op het punt staan door te voeren? (7)

“De algehele ontwikkeling van ieder individu binnen jullie gemeenschap komt tot uiting in het ritme en de groei van de groep als geheel. Er is een intrinsieke samenhang tussen het individu en die groepsentiteit. In een aparte lezing heb ik dit al eens uiteengezet.[1] Het manifesteert zich in veel zaken die jullie gemeenschap aangaan Het

[1] Lezing 225 ‘Ontwikkeling van het individuele en het groepsbewustzijn’ (Noot vertaler)

veroorzaakt de noodzakelijke veranderingen waar dat organisch is of het laat de dingen voor dit moment zoals ze zijn, als dát het organische proces is.

Om je vraag zo begrijpelijk mogelijk te beantwoorden moet ik ogenschijnlijk eerst even afdwalen. In het proces van volwassenwording van het individu gaat zo'n mens in een specifiek gebied door bepaalde hoofdfases heen. De eerste overgang in die fases begint als hij zijn afhankelijkheid opgeeft en groeit naar zelfverantwoordelijkheid, onafhankelijkheid en zelfbevestiging. Bij iedere verandering in het groeiproces is de mens altijd ambivalent. Een deel streeft naar die nieuwe fase en vraagt erom. De mens heeft een groot verlangen naar de nieuwe vrijheid die door zelfverantwoordelijkheid en onafhankelijkheid op allerlei gebieden mogelijk wordt. Hij wordt boos over iedere tegenstand van de kant van diegenen die tot nu toe de verantwoordelijkheid droegen (de ouders) en die hem niet zijn gang laten gaan en de band niet willen doorsnijden. Veel rebellie die jullie allemaal op jullie pad ervaren, is toe te schrijven aan deze worsteling: de behoefte van de mens om tot een meer volwassen staat te komen waarin hij de zelfverantwoordelijkheid ten volle op zich kan nemen.

Er is echter een ander deel van de persoonlijkheid dat weerstand biedt aan deze verandering en deze is af en toe minstens zo groot als het verlangen en streven naar zelfstandigheid en volwassenheid. In dit deel van de ziel is men bang voor de volgende organische stap. Het wordt verward met in de steek gelaten worden en niet meer geliefd zijn; met geen zorg en geen hulp meer krijgen. Het wordt gevreesd alsof deze volgende stap er een is van uiterst alleenzijn en eenzaamheid. Door deze misvatting en verwarring is er een diepe strijd in de ziel gaande tussen twee tegenover elkaar staande behoeften en richtingen. Iedere overgang in het groeiproces wordt gekenmerkt door een dergelijk conflict dat uitgezocht en begrepen moet worden, zodat innerlijke blokkades opgeruimd en de twee richtingen tot eenheid gebracht kunnen worden.

Er zijn natuurlijk ook belemmeringen van buitenaf, zoals een sterke druk van de kant van de ouders die vanwege hun eigen onopgeloste problemen en verkeerde ideeën bang zijn om hun kinderen los te laten. Zij hebben ook te lijden van het onjuiste idee dat het loslaten van het kind en het toestaan om in eigen verantwoordelijkheid op te groeien, het afsnijden betekent van alle liefdesbanden, van diepe en eerlijke

communicatie en gezonde onderlinge afhankelijkheid. Noch het kind, noch de ouders kunnen op dit moment zien dat ware onafhankelijkheid leidt tot juiste onderlinge afhankelijkheid; dat pas wanneer iemand autonomie heeft bereikt, - met alles wat dat inhoudt op alle mogelijke niveaus - dat alleen dan een voedende liefde, het geven en ontvangen van hulp en een vervullende kameraadschap kunnen bestaan. Naarmate dit zowel door de ouder als het kind wordt begrepen, zal de strijd verdwijnen en zal eensgezindheid ten aanzien van de te volgen koers mogelijk worden.

Vaak verbindt de ouder die niet los kan laten zich met dat deel van de opgroeiende persoon dat weerstand biedt aan het proces van zelfwording en activeert het daarmee. Het onbewuste deel van de ouder zegt: "Jij hebt mij nodig, je kunt niet voor jezelf zorgen. Ik kan niet leven zonder dat jij afhankelijk van mij bent. Ik ben afhankelijk van jouw afhankelijkheid. Als je van mij weggaat ben je schuldig". Het weerstand biedende zelf van de opgroeiende persoon zal die innerlijke stem oppikken. Het wordt net een kleverige vliegenvanger die verhindert dat de strijd organisch opgelost wordt. Maar of deze problematische boodschap van de kant van de ouders nu bestaat en aan de ziel van de opgroeiende entiteit overgedragen wordt of niet, deze laatste heeft zijn of haar eigen weg te gaan en dit alles los te laten. Als de ouders zelf vrij zijn en los kunnen laten dan nog zal het weerstand biedende deel van de entiteit, dat deel dat kind wil blijven, de juist bemoedigende houding van de ouders interpreteren als onverschilligheid en boos zijn over een schijnbare liefdeloosheid. Maar als het gezonde streven naar zelfstandigheid wint, dan zal het belemmerende aspect van het ouderlijk vasthouden gemakkelijk overwonnen en zonder schuldgevoelens weerlegd worden. Van de andere kant: hoe sterker de weerstand van de kant van de opgroeiende entiteit (die in het leven vaak een eind is achtergebleven), hoe sterker de rebellie tegen de ouders (of plaatsvervangende autoriteitsfiguren). Je zou denken dat het tegenovergestelde waar is; dat de weerstand een autoriteitsfiguur die het overneemt, zou verwelkomen. Dit zou alleen waar zijn als er geen tweespalt was. Omdat die er wel is, maakt het deel dat tegenstand biedt aan het opgroeien en het op zich nemen van verantwoordelijkheid, de autoriteit verantwoordelijk voor zijn gebrek aan zelfstandigheid.

Dit is in het kort de strijd in de eerste fase van een universeel groeiproces waar wij op dit Pad de afgelopen jaren voortdurend mee te maken hebben gehad. Als je terugkijkt op het werk dat je gedaan hebt -

jijzelf en ook je vrienden die door dergelijke conflicten heengegaan zijn of nog gaan - dan zul je zien dat dit een gemeenschappelijke noemer is die al je andere problemen aanmerkelijk heeft gekleurd en doortrokken. Je kunt zo je groei precies afmeten: in welke mate heb je zelfverantwoordelijkheid aanvaard en kinderlijke afhankelijkheid afgelegd? Dat manifesteert zich bijvoorbeeld financieel door productief te worden en jezelf te kunnen onderhouden. Zij die niet door eigen prestaties in hun levensonderhoud konden voorzien, bevinden zichzelf plotseling of langzamerhand in situaties waarin zij voldoende en merendeels met groot plezier voor zichzelf kunnen zorgen. Emotioneel en psychologisch wordt de schuld voor problemen en ongelukkig zijn niet meer op huidige of vroegere autoriteitsfiguren gegooid. Naarmate zich waarachtige zelfverantwoordelijkheid ontwikkelt, verdwijnen opstandigheid, de innerlijke schreeuw om 'vrijheid' en het beschuldigen van een ander voor het gebrek eraan.

Op de weg naar deze innerlijke ontwikkeling moet de slinger van de klok af en toe voor een bepaalde tijd één kant op gaan. Zolang dat niet zo extreem is dat er schade door wordt berokkend, en zolang het helder is dat dit een tijdelijke uiting is die uiteindelijk tot een nieuwe staat leidt, is het prima, en zoals gezegd, zelfs noodzakelijk. Van daaruit mag zelfs een tijdelijk egocentrisme bestaan als middel om de vroegere symbiose, een egoïsme dat voortkwam uit behoefte en afhankelijkheid, te boven te komen. Onecht en overdreven blijk geven van onafhankelijkheid kan het gereedschap voor de ziel zijn om de nieuwe staat van zelfstandigheid uit te testen. Als deze nieuwe staat al tot een bepaalde hoogte bereikt is en de ziel klaar is voor meer groei, terwijl de persoonlijkheid gewend is geraakt aan deze overdreven onafhankelijkheid, zal het hogere zelf reageren en boodschappen naar het bewustzijn van die persoon sturen. Bij de overgang van de eerste naar de tweede fase gebeurt hetzelfde: als de persoon de gerichtheid naar autonomie en zelfverantwoordelijkheid tegenwerkt, zendt het hoger zelf evenzo boodschappen naar het bewustzijn. Die boodschappen geven altijd aan dat de totale persoon nu klaar is voor een nieuwe, tot nu toe nog niet beproefde manier van in de wereld staan. Naarmate er aandacht aan deze boodschap geschonken wordt, zal er harmonie zijn in de beweging naar ontwikkeling. Naarmate de boodschap ontkend wordt door hardnekkige blindheid zullen conflicten en crises, pijn en moeilijkheden naar boven komen. Er bestaat nogal eens de misvatting dat het loslaten van deze bijna militante wijze van voor jezelf opkomen betekent dat je terugvalt in een afhankelijke, symbiotische staat. Maar

dat is natuurlijk helemaal niet zo. Het tegenovergestelde is waar, zoals ik uit zal leggen. Maar zelfs zonder een dergelijke uitleg zal de entiteit de innerlijke waarheid ervaren als hij zichzelf vol vertrouwen opent naar een nieuwe manier van zijn die zelfverantwoordelijkheid, zelfafhankelijkheid en zelfbevestiging *insluit* en die uitgroeit tot iets *meer.* Wat is dat meer?

Velen van jullie, vrienden, zijn voldoende gegroeid om plaats te maken voor dat 'meer'. Sommigen van jullie zitten nog in de strijd van de overgang van de eerste naar de tweede fase, maar een aanzienlijk deel van jullie is werkelijk klaar voor de derde fase. Zélfs diegenen van jullie die helaas nog weerstand bieden aan deze nieuwe fase en die niet de organische beweging toelaten die jullie inleidt in deze fase. Dit manifesteert zich in innerlijke en uiterlijke conflicten en crises. Ik zeg tegen diegenen van jullie, die zich daarin bevinden: bevraag jezelf op je angsten voor het opgeven van je individualiteit en je rechten, bij het doorstromen naar een volgende fase. Door het geloof hierin helder onder woorden te brengen, heb je een kans om hem in twijfel te trekken en ruimte te maken voor de waarheid. Het is ondenkbaar dat, wat de volgende fase ook mag zijn, deze van jou zou vragen om dát op te geven wat je met zoveel moeite hebt geleerd. Met andere woorden: deze volgende fase kan alleen iets toevoegen en niet iets wegnemen van *dat wat waardevol is.*

Laten we nou eens kijken wat die volgende fase werkelijk betekent. Van een algehele afhankelijkheid om gevoed en ondersteund te worden, ben je overgegaan in een fase van jezelf voeden en jezelf ondersteunen. In dit proces heb je de slavernij van afhankelijkheid verbroken. Nu is de volgende stap om van het jezelf voeden over te gaan naar het voeden van anderen. Op individueel niveau manifesteert zich dat in ouderschap. Maar voor hen die geestelijk klaar en volwassen zijn en die qua wezenlijke zaken toegerust zijn om een planetaire taak te vervullen, is er een veel breder scala van mogelijkheden. Hun ontgroeid zijn aan egoïsme zal zich manifesteren in het scheppen van nieuwe modellen voor wereldregering, nieuwe methoden van omgaan met de maatschappij, dat wil zeggen: het samenleven van mensen die materiële en geestelijke rijkdommen moeten delen, die altijd voorhanden zijn voor de mensheid.
Als de ziel klaar is om te emanciperen van een symbiotische afhankelijkheid van een ander organisme naar zelfafhankelijkheid, maar deze beweging tegenhoudt, dan is het gevolg een vervorming, een

ongerijmdheid, een ziekte. Dat is totaalverschillend van het kind dat organisch gezien nog niet klaar is voor een andere fase. Hetzelfde principe geldt ook voor de volgende fase. Wie net klaar is voor de nieuw verworven staat om voor zichzelf te zorgen - meer dan van anderen te verwachten dat die het voor hem doen, - is in harmonie met zijn innerlijk universum áls hij dat dan ook doet. Als hij klaar is voor de volgende fase maar er weerstand aan biedt, worden zijn houdingen kwalijke vervormingen en ziekelijke manifestaties die vaak heel absurd zijn. Dus vrienden, jullie moeten leren om naar het totale plaatje te kijken en niet een en dezelfde maatstaf te hanteren voor iedereen. We praten nu over diegenen die klaar zijn voor de volgende fase, maar daar weerstand aan bieden. En dat brengt me terug bij de vraag die me gesteld werd.

Je zult je herinneren dat ik in mijn lezing over het individu en de groepsentiteit dit onderwerp al heb aangeroerd. De ontwikkeling van de vele individuen van een groepsentiteit bepaalt de ontwikkeling van de groepsentiteit als geheel. Dus wat voor de groepsentiteit 'Pad' in een bepaalde tijd juist was, raakt verouderd en gaat in een latere periode destructief werken. Om meer specifiek te zijn: een behoorlijk lange tijd moesten jullie proeven wat die nieuw verworven zelfafhankelijkheid was - weer op verschillende niveaus. Op het materiële vlak kwam dit naar voren door een situatie waarin iedere helper zijn eigen inkomen bepaalde en werkelijk 'voor zichzelf aan het opkomen' was, zelfs al was hij ook vol van het verlangen om te dienen, te geven en te helpen. Zolang die toestand organisch was, omdat dat de plek was waar de meeste individuen op hun pad waren, werd dit ook weerspiegeld in de regels, wetten en beschikkingen van de groepsentiteit. Het was in harmonie met de rest van de omgeving - dat wil zeggen: de uiterlijke wet. Nu nadert er een nieuwe fase waarin het belangrijk is de beweging van de ontwikkelingscurve te volgen en te vertrouwen, meer dan haar te belemmeren en te weerstreven. Als dat niet gedaan wordt, zullen er onnodige problemen rijzen.

Nu wil ik specifieker zijn in hoe de volgende fase van voeden en geven zich zal manifesteren, dit in verband met je vraag. De entiteit ‘Pad’ heeft de individuele leden heel sterk gevoed. Zij voedde hen, toen zij voor het eerst kwamen als kinderen, met bemoediging, ondersteuning en de blijde tijding van Gods totale goedheid en zijn eeuwige innerlijke aanwezigheid. Zij voedde met al de noodzakelijke hulp, die in het prille begin een andere vorm had dan die welke later nodig was toen de

individuen overgingen in de tweede fase van zelfafhankelijkheid. De entiteit Pad heeft toen geholpen door een positieve zelfgerichtheid en zelfbevestiging aan te moedigen. Voor hen die voor zichzelf gekozen hebben om helper te worden heeft de 'Padentiteit' alle hulp gegeven om te kunnen helpen. Zij heeft niet alleen training geboden en het meest prachtige gereedschap gegeven, maar zij heeft de individuele helpers ook werkers gegeven, zonder wie zij hun vaardigheden niet hadden kunnen uitoefenen noch een levensonderhoud hadden gehad. Het is waar dat veel helpers begonnen zijn om aan de gemeenschap, aan de entiteit 'Pad' te geven, maar over het geheel genomen is er tot nu toe een gebrek aan bewustzijn voor wat betreft het deelgenoot zijn van een groter bestel. Zij die de beweging zouden willen tegenhouden, zoals je zei, bezien hun levens nog steeds als alleen aan zichzelf toebehorend en in die houding vergeten zij niet alleen wat zij ontvangen van de geestelijke wereld via dit speciale pad, maar zij beschouwen ook alles wat rond hen heen bestaat als instrumenten voor het dienen van henzelf.

Laat me nog een paar woorden zeggen over die nieuwe staat van deel zijn van een groter bestel; van het nieuwe bewustzijn dat anderen kan voeden, aan anderen kan geven in de Christusgeest van dienstbaarheid aan een universele taak. Laten we voordat ik daaraan begin de drie fasen waar de mensheid doorheen gaat in dit opzicht nog eens zo eenvoudig en beknopt mogelijk stellen.

1) gevoed en ondersteund worden;
2) zelfvoeding en zelfondersteuning;
3) voeding en ondersteuning geven.

Gezien vanuit een bepaalde graad van geestelijke volwassenheid betekent deze laatste fase iets heel specifieks. Het betekent zich rekenschap geven van het feit dat geven een verdere vorm is van zelfverrijking die de zelfverrijking uit de tweede fase van zelfvoeding verre overstijgt. Dit is totaal tegenovergesteld aan de innerlijke angst dat geven het zelf zal verarmen. Christus liet dit principe op symbolische wijze zien door Zijn leven en sterven. Door zelfs Zijn eigen leven te offeren herrees Hij in eeuwigheid. Op kleinere schaal moet ieder individu deze onverbiddelijke waarheid ervaren. Door door de illusoire dood heen te gaan van zichzelf helemaal te geven, ontstaat er een nieuwe rijkdom. Probeer dit toe te passen op de kwestie die hier speelt in verband met de herstructurering van helperschap, vergoedingen en salarissen om daarbij het grotere geheel te voeden en dienstbaar te zijn. Door deel van dit grotere lichaam uit te gaan maken, zul je de

drogredenen van je angst ervaren, namelijk dat dit zou betekenen dat je je individualiteit, je persoonlijke rechten en voordelen moet opgeven. Integendeel, je zult door dit geven en door deel uit te maken van een groter organisme steevast een nieuwe verrijking ervaren die je in de tweede fase nooit ten deel had kunnen vallen.

Alleen een autonoom persoon, die in de loop van zijn evolutie zelfvoeding en zelfondersteuning heeft gevonden, kan een integraal deel worden van een groter organisme. Dat is nooit mogelijk voor iemand die deze staat zou zoeken vanuit de misvatting dat hij door zo'n samensmelting de eerste fase van gevoed worden zal bevorderen zonder enig geven van zichzelf. Het gebeurt inderdaad vaak dat deel zijn van een groter organisme de individualiteit en de zelfverantwoordelijkheid tenietdoet. Maar dat is de vervormde versie. Zoals jullie weten, kunnen de Krachten der Duisternis al het goddelijke verstoren.

Ik heb vaak gezegd dat jullie gemeenschap een model voor de nieuwe maatschappij zal zijn, waarin tot nu toe onverzoenlijke tegenstellingen verenigd zullen zijn. Het individu tegenover de groepsentiteit, zelfvoeding tegenover dienstbaarheid en jezelf geven. Politieke systemen, die in jullie tegenwoordige staat van aards bewustzijn tegenstellingen zijn, zullen dan ook hun eenheid vinden zoals bijvoorbeeld socialisme en kapitalisme. Het nieuwe maatschappijmodel moet volledige individualiteit combineren met het deel uitmaken van een groepsentiteit. Er is geen nivellering en valse gelijkheid in dit nieuwe model. Hij die beter en meer werkt, die zich beter getraind heeft, meer ervaring heeft opgedaan en meer aan zijn ontwikkeling heeft gedaan, zal zeker niet op hetzelfde niveau geplaatst worden als degene die net begint of die al te veel tegen zijn proces is ingegaan. Voorlopig is het goed dat er een nieuwe manier van handelen gevonden en opgebouwd wordt, wellicht zoals zo vaak, met vallen en opstaan.

Ik vertel jullie niet hoe je dat praktisch moet aanpakken. Voor dit moment zul je de goede antwoorden vinden. En later zullen er nieuwe komen. Maar je moet open zijn voor een nieuwe manier van zijn en je moet je angsten en misvattingen onomwonden onder ogen durven zien, liever dan ze weg te redeneren met rationalisaties waardoor je ze ontkent. Je zult dan met een waarlijk geheel nieuwe wiskunde kennis maken waarin het delen van jezelf en de vruchten van je beloning oneindig veel meer verrijking zullen scheppen - ook in aardse, materiële zin - dan het huidige systeem je geeft. Evenzo zal je

individualiteit uitgroeien, zal je autonomie steviger in de realiteit verankerd en authentieker worden, naarmate je het deel worden van een groter organisme omarmt. Dit is de enige weg waarlangs jouw persoonlijke ontwikkeling en daardoor de ontwikkeling van de hele mensheid voortgang moet vinden.

Dit is weer een ander aspect van verlossing. Want de menselijke gemeenschap, dat wil zeggen mensen op weg met elkaar en al Gods gaven delend, kan alleen overleven als deze derde staat verwezenlijkt wordt. Dat is niet iets nieuws**.** Het bestaat al in spirituele sferen en kan potentieel door de mensheid gerealiseerd worden. Het wacht erop ontvouwd te worden als de logische, organisch volgende stap in de evolutie van bewustzijn. Dus, vrienden, waar het om gaat is heel wat meer dan zomaar een nieuw systeem op stapel zetten, wat de praktische redenen daarvoor ook mogen zijn. Het is een diepergaande kwestie die alleen op deze manier zinnig beantwoord kon worden.

En nu kan het heel nuttig zijn als jullie samen je visies op deze nieuwe manier van zijn zouden bespreken en die met je vrienden zouden delen om zo tot hulp te zijn voor diegenen die op dit moment op dit speciale gebied nog in duisternis zitten. De wereld van God zegent jullie ten diepste, de Christusgeest omvat jullie in iedere vezel van je bestaan.”

Deze lezing werd gegeven via Eva Pierrakos in 1978.
Oorspronkelijk uitgegeven door Center for the Living Force, Phoenicia (N.Y.) onder de titel: 'Questions and Answers'.
Vertaling van de laatste vraag (= lezing 249B) door Marga Croon in 1988; door haar herzien in 2000; de vertaling van de meeste overige vragen - aanvankelijk alleen opgenomen in verschillende V-lezingen - door Anke van der Meer, Ernst Winkler en Wim Scholtens in 1994, 1995.
Aanvulling door Paul Avis en herziening door Ria Janssen in 2007.
© Stichting Gemeenschap het Pad. Uitgave 2009